

Czy „decyzja dotycząca zwolnień grupowych” w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 98/59/WE ma również wtedy miejsce, gdy przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, wyda pracodawcy wytyczne, które ze względów ekonomicznych wymagają od pracodawcy zwolnień grupowych?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 2 ust. 4 akapit drugi w związku z art. 2 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE wymaga, aby przedstawiciele pracowników byli również informowani o tym, z jakich gospodarczych lub innych powodów przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, podejmuje decyzję, że pracodawca przeprowadzi zwolnienia grupowe?

4) Czy z art. 2 ust. 4 w związku z art. 3 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) pkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE zgodne jest, że na pracowników, którzy na drodze sądowej dochodzą uznania wypowiedzenia dokonanego w ramach zwolnień grupowych za bezskuteczne, powołując się na fakt, że pracodawca składający wypowiedzenie nie przeprowadził w odpowiedni sposób konsultacji z przedstawicielami pracowników, zostaje nałożony ciężar dowodu i argumentacji wychodzący poza zakres przedstawienia przesłanek?

5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

Jakie inne obowiązki w zakresie przedstawienia dowodów i argumentacji można w takim przypadku nałożyć na pracowników zgodnie z wyżej podanymi przepisami?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 6 lutego 2017 r. – Daniela Chlubna przeciwko APSB – Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

(Sprawa C-62/17)

(2017/C 144/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Daniela Chlubna

Strona pozwana: APSB – Aviation Passage Service Berlin GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy przedsiębiorstwem, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych ⁽¹⁾ jest jedynie przedsiębiorstwo, którego wpływ jest zapewniony poprzez udziały i prawa głosu, czy też wystarczy wpływ zapewniony umownie lub faktycznie (np. możliwość wydawania poleceń przez osoby fizyczne)?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź, w której zostanie stwierdzone, iż nie jest konieczny wpływ na udziały i prawa głosu:

Czy „decyzja dotycząca zwolnień grupowych” w rozumieniu art. 2 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 98/59/WE ma również wtedy miejsce, gdy przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, wyda pracodawcy wytyczne, które ze względów ekonomicznych wymagają od pracodawcy zwolnień grupowych?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 2 ust. 4 akapit drugi w związku z art. 2 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) ppkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE wymaga, aby przedstawiciele pracowników byli również informowani o tym, z jakich gospodarczych lub innych powodów przedsiębiorstwo, które sprawuje kontrolę nad pracodawcą, podejmuje decyzję, że pracodawca przeprowadzi zwolnienia grupowe?

4) Czy z art. 2 ust. 4 w związku z art. 3 ust. 3 lit. a) i art. 3 ust. 3 lit. b) pkt i), a także z art. 2 ust. 1 dyrektywy 98/59/WE zgodne jest, że na pracowników, którzy na drodze sądowej dochodzą uznania wypowiedzenia dokonanego w ramach zwolnień grupowych za bezskuteczne, powołując się na fakt, że pracodawca składający wypowiedzenie nie przeprowadził w odpowiedni sposób konsultacji z przedstawicielami pracowników, zostaje nałożony ciężar dowodu i argumentacji wychodzący poza zakres przedstawienia przesłanek?

5) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

Jakie inne obowiązki w zakresie przedstawienia dowodów i argumentacji można w takim przypadku nałożyć na pracowników zgodnie z wyżej podanymi przepisami?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance de Limoges (Francja) w dniu 6 lutego 2017 r. – Banque Solfea SA/Jean-François Veitl

(Sprawa C-63/17)

(2017/C 144/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Limoges

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banque Solfea SA

Strona pozwana: Jean-François Veitl

Pytanie prejudycjalne

Czy uwzględniając, że rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosi 6,75772 %, zasada ustanowiona w dyrektywach 98/7/WE z dnia 16 lutego 1998 r. ⁽¹⁾ i 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. ⁽²⁾, zgodnie z którą, zgodnie z wersją francuską, „Wynik obliczeń podaje się z dokładnością do co najmniej jednego miejsca po przecinku. Jeżeli cyfra występująca na kolejnym miejscu po przecinku jest większa lub równa 5, cyfrę poprzedzającą zwiększa się o jeden” pozwala na uznanie za prawidłowe podane RRSO w wysokości 6,75 %?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. zmieniająca dyrektywę 87/102/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 101, s. 17).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2017 r. – Oftalma Hospital Srl/C.I.O.V. – Commissione Istituti Ospitalieri Valdesi, Regione Piemonte

(Sprawa C-65/17)

(2017/C 144/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione